

РЕШЕНИЕ

№ 11596

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4043** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на С. Б. Б., срещу решение № 1056 от 28.02.2024г. по НАХД № 15611/2023г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав. С решението потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 8033017, издаден от СДВР, с който на жалбоподателя, на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалноправните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът намира, че административно – наказващия орган не е доказал повторността на възведеното нарушение. Липсвали доказателства за връчването на предходен ЕФ. Иска се отмяна на въззивното решение, както и на издадения ЕФ.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не изпраща представител. С молба от 14.06.2024г. взема становище по хода на делото. Със същата се навеждат доводи за наличие на процесуални нарушения препятствали правото на защита – липса на дата на съставяне в ЕФ, посочване на конкретна нарушена разпоредба; липса на посочен срок за обжалване.

Ответникът – СДВР, чрез юрк. М. оспорва касационната жалба като неоснователна и

недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

С обжалваното решение № 1056 от 28.02.2024г. по НАХД № 15611/2023г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, въззивният съд е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 8033017, издаден от СДВР, с който на С. Б. Б., на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Издаден е електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система - Серия К, №8033017, за това, че на 03.09.2023 г., в 17:11 часа, в извън населено място по Околовръстен път на [населено място], до ТЕЦ Люлин, с посока от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 80 км/ч, въведено с пътен знак В-26, е извършено нарушение за скорост с МПС – лек автомобил „С. Й. К.“, с рег. [рег.номер на МПС], установено и заснето с АТСС №MD 1196, след приспаднат толеранс от 3% в полза на водача, , извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ел.фиш, Серия К, №5131757 на 25.10.2022 г., като разрешената стойност на скоростта е 80 км/ч, установената стойност на скоростта е 107 км/ч, а превишената стойност на скоростта е 27 км/ч.

За посоченото нарушение на жалбоподателя С. Б. Б., в качеството на регистриран собственик на МПС, на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.4, във вр. с ал.2, т.3 от ЗДвП, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, за извършено нарушение по чл.21, ал.2, във вр. с ал.1 от ЗДвП.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването му, както и че от представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на лицето, е наложено предвиденото в закона наказание.

Настоящият касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се

остави в сила.

Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевиращия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Наведените в касационната жалба множество доводи от касатора за незаконосъобразност на електронния фиш, са изложени и в производството пред СРС, който е изложил подробни съображения по всяко едно, които настоящата инстанция споделя, поради което мотивите на решението не следва да бъдат преповтаряни.

Извършеното от касатора нарушение е безспорно установено и съдържа и признаците на административно такова, изразяващо се в нарушаване на установената в чл.21, ал.2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП забрана за водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да превишава определените стойности на скоростта в км/час, които за пътно превозно средство от категория "В", въведено с пътен знак „В-26“ е било 80 км/ч. Съгласно разпоредбата на чл.182, ал.4, вр. ал. 2, т. 4 от ЗДвП, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. В случая от доказателствата приложени по делото се установява, че превишението е от 21 до 30 km/h и се санкционира с глоба 100 лв., както и видно от приложената справка за водач от ОПП - СДВР, същото е повторно извършено. Правната квалификация е правилна и е наложено съответното за извършеното нарушение наказание, в предвидения от закона абсолютен размер. В този смисъл, като е потвърдил издаденият електронен фиш, районният съд е приложил правилно материалния закон.

Безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Неоснователно е твърдението в касационната жалба, по отношение на обстоятелството, че в ЕФ липсва дата на издаване, което му е нарушило правото на защита. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. За прецизност следва да се посочи, че е налице законово изискване за посочване на датата на извършване на нарушението – в случая 03.09.2023г., датата на издаване зависи от проверката на собствеността на автомобила респ. предоставянето на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението (чл.189, ал.5 ЗДвП).

Специалните материално правни норми на чл.189, ал.5-8 ЗДвП уреждат специфични срокове за издаване на ЕФ и налагане на административно наказание. В случая ЕФ е издаден на името на собственика на МПС. Безспорно е, че в ЕФ като дата на извършване на нарушението е посочено 03.09.2023г., същото се установява и от приложените по делото протоколи за използване на мобилно АТСС. В тази връзка настоящият състав приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение тъй като по силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП липсва изискване за „дата на издаване на ЕФ“.

Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез

административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, влезният в сила електронен фиш се смята за влязло в сила наказателно постановление. Самият електронен фиш се приравнява от законодателя едновременно към АУАН и наказателно постановление, но само по отношение на правното му действие, тъй като с него освен, че се установява нарушението, се налага и конкретно наказание за това нарушение /ТР № 1/26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на ВАС/. В тази връзка неоснователно е твърдението на касатора, че в случая отговорността му не може да се ангажира при условията на повторност по смисъла на § 6, т. 33 от ЗДвП, тъй като изискването на нормата касае наказателно постановление, а не ЕФ.

В случая, за да квалифицира нарушението като повторно по смисъла на § 6, т. 33 от ЗДвП, АНО е установил, че касаторът е санкциониран с електронен фиш за управление на МПС с превишена скорост серия К № 5131757, връчен на 06.12.2021г. и влязъл в законна сила на 25.10.2022г., съобразно справка разпечатка от АИС АНД и представения списък с намерени фишове. Съгласно разпоредбата на § 6, т. 33 от ЗДвП "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. В случая доказателствата за повторност са посочени от АНО в обжалвания ЕФ, както и се съдържат в Справка за нарушител/водач, като копие от ЕФ серия К № 5131757 е приложен като доказателство в кориците на делото и е представена официална справка от електронната система на МВР, установяваща, че този електронен фиш е влязъл в сила. В тази връзка правилно СРС е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки настоящото нарушение да бъде квалифицирано като "повторно", доколкото се установява нарушение от един и същ вид, извършено в посочения в § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП срок, като процесното нарушение, което обуславя повторността, попада в обхвата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1056 от 28.02.2024г. по НАХД № 15611/2023г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав.

ОСЪЖДА С. Б. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.